

Kapitola 1

PROROCTVÍ

Alea s Erwanem se uzdravovali ještě několik dní, až do začátku podzimu, ale truchlili mnohem déle. Finghin každého rána pečoval o Aleino rameno a léčení zlomeniny si usnadňoval Saimanem.

Poslední vojáci Samildánachova vojska – jak se sami nazývali – se kolem Aley a jejích společníků pomalu shromáždili a vybudovali v tomto odlehlém koutu lesa tábořiště tak pohodlné, jak to jen okolí umožňovalo. Stany, malé dřevěné přístřešky, skromná lůžka, stoly a police. Uprostřed mýtiny planul velký oheň, který nikdy nevyhasínal.

Příliš se tu nemluvalo, pečovalo se o množství nemocných a někdy večer narušoval ticho jen smutný nářek dud. Mjolln, se zrakem vpíjejícím se do hvězdnaté oblohy, hrál u ohně melodie, jimž ho kdysi naučila Faith; každá nota byla vzlykem, jenž měl uctít bardčinu památku. Vzpomínka na harfistku a magistela žila ve všech srdcích. Ve všech srdcích panoval smutek.

Kaitlin se své druhy pokoušela utěšit něžným slovem. Byla totiž stejně nadanou vypravěčkou jako bardka. Při jejích příbězích a krátkých hrách člověk zapomínal téměř na všechno a na okamžik prchal k zaslouženému odpo-

činku. Finghin s laskavým úsměvem zůstal po jejím boku a jejich ruce se občas spojily.

Avšak mladý druid se především pokoušel zapřít v sobě touhu odejít. Nechtěl na Aleu ani Erwana spěchat, poněvadž věděl, že jejich potřeba odpočinku není jen tělesná. Svět je však volal ven. Dějiny se nezastavily. Ať už byla ztráta oněch dvou drahých bytostí sebebolestnější, Gaelie v dáli nepřestala existovat. Jednoho dne bude nutno vydat se opět na cestu. Předběhnout historii. Důkazem toho mohli být vojáci všude okolo. Gaelie byla připravena vydat se na pochod.

Erwan vstal jako první. Po několika dnech začal konečně chodit jako dřív a brzy se dokonce vydal na lov, aby přispěl do společné kuchyně. Vždy na několik hodin zmizel do hloubi lesa a večer se vracel ve zlatých barvách podzimu – dlouhé plavé vlasy měl celé rozčepýřené a přes rameno nesl kořist. Někteří vojáci, již ho nyní nazývali Generálem, ho za každou cenu chtěli doprovázet. Mladý magistel si však přál zůstat sám. Jako by místo zvěře pronásledoval bolest svého zármutku. Vzpomínku na otce. Vždyť Galiad Al'Daman pro něho představoval celou rodinu. Dívka, kterou miloval, mu v tom nemohla nijak pomoci.

Alea totiž stále mlčela. Když nespala, byla ponořena do mohutného svazku Analiho *Encyklopedie*, kterou nepouštěla z ruky. Pomalu otáčela stránky a s knihou v klíně se postupně učila číst. Dlouze pátrala po smyslu slov a pracně škobrtala o písmena, s nimiž se dosud neseťkala. Ale po několika dnech jako by uměla číst odjakživa. Stránky se otáčely čím dál rychleji a dívčin pohled byl čím dál pozornější. A tím více se jí leskly oči.

Stále však nemluvila. Ani s Mjollnem, druhem z nejvěrnějších, a dokonce ani s Erwanem Al'Damanem, který ji miloval, ani s Finghinem, mladým druidem, jehož k sobě povolala, ba ani s Kaitlin, kterou hýčkala jako vlastní

sestru. S výjimkou Mjollna se zdálo, že jejímu mlčení všichni přivykli. Trpaslík však byl den ode dne netrpělivější. Usedal proti ní a dlouhé hodiny ji vydržel při čtení pozorovat. Když ale viděl, že Alea stále nemluví, s pohoršeným funěním a velkým rámusem se vždy nakonec odporoučel z chýše.

Stovky vojáků tábořící okolo nesly dívčín erb, ale nikdy ji neslyšely promluvit. Narukovaly kvůli ní, byly se za ni, viděly, jak pro ni umírají jejich bratři, avšak Alea pro ně stále představovala jen jakýsi vzdálený stín v nedostupné lesní chýši. To jistě k její legendě jen přispívalo. Venku se zatím neobjevila, a většina vojáků dosud neviděla ani její obličej. Přesto se nehovořilo o ničem jiném než o ní. Byla spanilá, urostlá, silná a v myšlenkách vojska, které jí bylo oddáno, představovala všechny naděje zároveň.

Leč za rudým závěsem, jenž přehrazoval vchod do přístřeší, kde dívka odpočívala, naslouchali její společníci pouze jejímu mlčení.

Jednou večer, zatímco společně jedli u stolku, který trpaslík zhotovil hned na počátku, když se tu usadili, Alea, stále ještě vleže na lůžku, konečně promluvila.

„Finghine, musíme spolu něco probrat,“ prohlásila se zrakem upřeným pouze na druida, jako by se nechumelilo.

Všichni na sebe omráčeně pohlédli, ale pak se pomalu otočili k Alee.

„Poslouchám,“ odvětil mladý druid a odložil na stůl dřevěnou lžici.

„Ne, tady ne,“ řekla Alea a zprudka vstala. „Pojďme se projít do lesa.“

„Bojíš se, že vás zaslechneme?“ vyrazil ze sebe nakvašeně Mjolln. „No tohle! Něco před námi skrýváš?“

Kaitlin dala trpaslíkovi zamračením najevo, že se má uklidnit. Alea se však usmála. Málem už zapomněla, co je pan Abbac zač.